

Council of Nicaea Documents (Greek and Latin) – Part 4

Sources Used

Excerpts from the *Die Griechischen Christlichen Schriftsteller* (GCS) and *Athanasius Werke* series are used by permission. Most other texts and translations are in the public domain.

Click [here](#) for a key to the FCC (fourthcentury.com) translators.

This work is licensed under [CC BY-NC-SA 4.0](#)

Anonymous Church History (pseudo-Gelasius) (CPG 6034)

Greek text: *Anonyme Kirchengeschichte (Galezius Cyzicenus, CPG 6034)*, ed.

Günther Christian Hansen. GCS N.F. 9 (Walter de Gruyter: Berlin, 2002).

English translation by FCC (NJ and RR).

Athanasius, Letter to the Bishops of Africa (CPG 2133)

Greek text: *Athanasius Werke*, vol. 2.8, ed. H.C. Brennecke et al. (Berlin, 2000).

English translation by A. Robertson (NPNF² 4:488-494), updated by FCC (AGC).

On the Nicene Definition (de Decretis) (CPG 2120)

Greek text: *Athanasius Werke*, vol. 2.1-2:1-45, ed. H.-G. Opitz (Berlin, 1935).

English translation by J. H. Newman and A. Robertson (NPNF² 4:149-172), updated by FCC (AGC).

On the Synods of Ariminum and Seleucia (de Synodis) (CPG 2128)

Greek text: *Athanasius Werke*, vol. 2.6-7, ed. H.-G. Opitz (Berlin, 1940).

English translation by J. H. Newman and A. Robertson (NPNF² 4:48-480), updated by FCC (AGC).

Eusebius of Caesarea, Life of Constantine (CPG 3496)

Greek text: *Eusebius Werke 2. Die Kirchengeschichte*, ed. E. Schwartz. GCS 9.1 (Leipzig, 1903).

English translation by A.C. McGiffert (NPNF² 1:73-404), updated by FCC (AGC).

Gelasius of Caesarea, Ecclesiastical History (CPG 3521)

Greek Text and English translation: *Ecclesiastical History: The Extant Fragments*

With an Appendix containing the Fragments from Dogmatic Writings. GCS, ed. M.

Wallraff, J. Stutz, and N. Marinides. Translated by N. Marinides. (De Gruyter, 2018).

Jerome, Dialogue Against the Luciferians (CPL 608)

Latin Text: *Patrologia Latina* vol. 23, coll. 153-182B. ed. J.P. Migne, (Paris, 1883).

English translation by W.H. Fremantle (NPNF², 6:319-34), updated by FCC (AGC).

Philostorgius, Ecclesiastical History (CPG 6032)

Greek Text: *Philostorgius Kirchengeschichte.*, ed. J. Bidez. GCS 21 (Leipzig, 1913).

English translation by FCC (AGC).

Rufinus of Aquileia, Ecclesiastical History

Latin text: *Eusebius Werke 2.2. Die Kirchengeschichte*, ed. E. Schwartz and T.

Mommsen (Leipzig, 1908).

English translation by FCC (AGC).

Socrates, Ecclesiastical History (CPG 6028)

Greek Text: ed. G.C. Hansen. GCS N.F. 1, Berlin, New York: De Gruyter, 1995.

English translation by A.C. Zenos (NPNF² 2:1-178).

Sozomen, Ecclesiastical History (CPG 6030)

Greek Text: G.C. Hansen, *Sozomenus Kirchengeschichte*, 2nd ed., GCS N.F. 4. (Berlin 1995)

English translation by C. Hartranft (NPNF² 2:179-427).

Theodoret, Ecclesiastical History (CPG 6222)

Greek Text: *Theodoret: Kirchengeschichte.* ed. Parmentier, Léon, GCS N.F. 5.

Berlin, New York: De Gruyter, 1998.

English translation by B. Jackson (NPNF² 3:33-159).

The Council condemns Arius’ <i>Thalia</i>		
Socrates	Sozomen	
1.9.16a Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ Ἄρειος βιβλίον συνέταξεν περὶ τῆς ἑαυτοῦ δόξης, ὃ ἐπέγραψεν <i>Θαλίαν</i> . Ἔστι δὲ ὁ χαρακτήρ τοῦ βιβλίου χαῦνος καὶ διαλελυμένος, τοῖς Σωταδίοις ἄσμασιν παραπλήσιος· ὅπερ καὶ αὐτὸ τότε ἡ σύνοδος ἀπεκήρυξεν.	1.21.3 Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰς λέξεις τῆς αὐτοῦ δόξης ἀπεκήρυξαν καὶ τὸ βιβλίον ὃ περὶ ταύτης συντάξας <i>Θαλίαν</i> ἐπέγραψε. τούτου δὲ τοῦ συντάγματος, ὡς ἐπιθόμην (οὐ γὰρ ἐνέτυχον), διαλελυμένος τίς ἐστὶν ὁ χαρακτήρ, ὡς ἐμφορῆς εἶναι τῆ χαυνότητι τοῖς Σωτάδου ἄσμασιν.	
The Council’s decision regarding the celebration of Easter		
Eusebius	Socrates	Sozomen
3.5 Προῦπήρχε δ’ ἄρα καὶ ἄλλη τις τούτων προτέρα νόσος ἀργαλεωτάτη ἐκ μακροῦ διανοχλοῦσα, τῆς σωτηρίου ἑορτῆς διαφωρία, τῶν μὲν ἐπεσθαι δεῖν τῆ Ἰουδαίων συνηθείᾳ φασκόντων, τῶν δὲ προσήκειν τὴν ἀκριβῆ τοῦ καιροῦ παραφυλάττειν ὥραν μηδὲ πλανωμένους ἐπεσθαι τοῖς τῆς εὐαγγελικῆς ἀλλοτρίοις χάριτος. κὰν τούτῳ τοιγαροῦν μακροῖς ἤδη χρόνοις τῶν ἀπανταχοῦ λαῶν διενηγεγμένων θεσμῶν τε θείων συγχεομένων, ὡς ἐπὶ μιᾷ καὶ τῆς αὐτῆς ἑορτῆς τὴν τοῦ καιροῦ παρατροπὴν μεγίστην διάστασιν ἐμποιεῖν τοῖς τὴν ἑορτὴν ἄγουσι, τῶν μὲν ἀσιτίαις καὶ κακοπαθείαις ἐνασκουμένων, τῶν δ’ ἀνέσει τὴν σχολὴν ἀνατιθέντων, οὐδεὶς οἶός τ’ ἦν ἀνθρώπων θεραπείαν εὑρασθαι τοῦ κακοῦ, ἰσοστασίου τῆς ἔριδος τοῖς διεστῶσιν ὑπαρχούσης, μόνῳ δ’ ἄρα τῷ παντοδυνάμῳ θεῷ καὶ ταῦτα ἰᾶσθαι ῥάδιον ἦν, ἀγαθῶν δ’ ὑπέρτης αὐτῷ μόνος τῶν ἐπὶ γῆς κατεφαίνετο Κωνσταντῖνος. ὃς ἐπειδὴ τὴν τῶν λεχθέντων διέγνω ἀκοὴν τό τε καταπεμφθὲν αὐτῷ γράμμα τοῖς κατὰ τὴν Ἀλεξανδρείαν ἄπρακτον ἑώρα, τότε τὴν αὐτὸς ἑαυτοῦ διάνοιαν ἀνακινήσας, ἄλλον τουτονὶ καταγωνιεῖσθαι [δεῖν] ἔφη τὸν κατὰ τοῦ ταράττοντος τὴν ἐκκλησίαν ἀφανοῦς ἐχθροῦ πόλεμον.	1.8.23 Πάντας δὲ εἰς ὁμόνοιαν ἐλαύνων, ὁμογνώμονάς τε καὶ ὁμοδόξους αὐτοὺς ἐπὶ τοῖς ἀμφισβητούμενοις ἄσασιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατεστήσατο, ὡς ὁμοφώνως μὲν κρατῆσαι τὴν πίστιν, τῆς δὲ σωτηρίου ἑορτῆς τὸν αὐτὸν παρὰ τοῖς πᾶσιν ὁμολογηθῆναι καιρόν. Ἐκυροῦτο δὲ ἤδη καὶ ἐγγράφως δι’ ὑποσημειώσεως ἐκάστου τὰ κοινῇ δεδογμένα.	1.21.6 Πανσαμένης δὲ τῆς ἐπὶ τῷ δόγματι ζητήσεως ἔδοξε τῆ συνόδῳ καὶ τὴν πασχαλίαν ἑορτὴν ἀπαντας κατὰ τὸν αὐτὸν ἐπιτελεῖν καιρόν.
Constantine rebukes Acesius over his refusal to readmit the lapsed to communion		
Socrates	Sozomen	Anonymous Church History
1.10.1 Περὶ μὲν τούτων τσαυτὰ εἰρήσθω, κινεῖ δὲ με ἡ τοῦ βασιλέως σπουδὴ καὶ ἐτέρου πράγματος μείαν ποιήσασθαι, ὃ τὴν αὐτοῦ γνώμην, ὅπως τῆς εἰρήνης ἐφρόντιζεν, παρατίθεται. Τῆς γὰρ ἐκκλησιαστικῆς ὁμονοίας πρόνοιαν ποιούμενος κεκλήκει πρὸς τὴν σύνοδον καὶ Ἀκέσιον τῆς τῶν Ναυατιανῶν θρησκείας ἐπίσκοπον. 1.10.2 Μετὰ οὖν τὸ γραφῆναι καὶ ὑπογραφῆναι παρὰ τῆς συνόδου τὸν ὅρον τῆς πίστεως ἡρώτα ὁ βασιλεὺς τὸν Ἀκέσιον, εἰ καὶ αὐτὸς τῆ πίστει συντίθεται καὶ τῷ ὀρισμῷ τῆς τοῦ πάσχα ἑορτῆς. Ὁ δὲ ‘οὐδὲν καινόν, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ἡ σύνοδος ὥρισεν· οὕτω γὰρ ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐκ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων παρείληφα καὶ τὸν ὅρον τῆς πίστεως καὶ τὸν χρόνον τῆς τοῦ πάσχα ἑορτῆς.’	1.22.1 Λέγεται δὲ τὸν βασιλέα τῆς πάντων Χριστιανῶν ὁμονοίας προνοοῦντα καὶ Ἀκέσιον, ὃς ἐπίσκοπος ἦν τῆς Ναυατιανῶν ἐκκλησίας, ἐπὶ τὴν σύνοδον καλέσαι καὶ τὸν περὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἑορτῆς ἐπιδειξάμενον ὅρον ἤδη [δὲ] βεβαιωθέντα ταῖς τῶν ἐπισκόπων ὑπογραφαῖς, πυθέσθαι τε εἰ καὶ αὐτὸς τούτοις συναινεῖ· τὸν δὲ φάναι μηδὲν ὀρίσθαι καινόν, καὶ ἐπαινεῖσαι τὸ τῆ συνόδῳ δόξαν· οὕτω γὰρ καὶ αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς παρειληφέναι πιστεύειν τε καὶ ἐορτάζειν.	2.30.1 Κινεῖ δὲ ἡμᾶς ἡ τοῦ βασιλέως πίστις καὶ ἐτέρου πράγματος ἐπιμνησθῆναι, ὃς τὴν σπουδὴν καὶ πρόνοιαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης ἐποιεῖτο, ὡς μηδὲ τὰ ἐλάχιστα αὐτὸν παραλιπεῖν. καὶ Ἀκέσιον γὰρ τῆς τῶν Ναυατιανῶν θρησκείας ἐπίσκοπον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ κεκλήκει εἰς τὴν σύνοδον ὡς καὶ αὐτοὺς τὸ ὁμοούσιον καὶ τὴν τριάδα δοξάζοντας. 2.30.2 μετὰ οὖν τὸ ἐκτεθῆναι καὶ ὑπογραφῆναι παρὰ τε τῆς συνόδου καὶ τοῦ βασιλέως τὸν ὅρον τῆς πίστεως, ἡρώτα τὸν Ἀκέσιον Κωνσταντῖνος ὁ βασιλεὺς, εἰ καὶ αὐτὸς τῆ πίστει συντίθεται καὶ τῷ ὀρισμῷ τῆς περὶ τοῦ πάσχα ἑορτῆς.

<p>1.10.3 Ἐπανερομένου δὲ τοῦ βασιλέως ‘διὰ τί οὖν τῆς κοινωνίας χωρίζη;’ ἐκεῖνος τὰ ἐπὶ Δεκίου γενομένα κατὰ τὸν διωγμὸν ἐδίδασκεν καὶ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ αὐστηροῦ κανόνος ἔλεγεν, ὡς ἄρα οὐ χρηὶ τοὺς μετὰ τὸ βάπτισμα ἡμαρτηκότας ἀμαρτίαν, ἢν “πρὸς θάνατον” καλοῦσιν αἱ θεῖαι γραφαί, τῆς κοινωνίας τῶν θείων μυστηρίων ἀξιοῦσθαι, ἀλλ’ ἐπὶ μετάνοιαν μὲν αὐτοὺς προτρέπειν, ἐλπίδα δὲ τῆς ἀφέσεως μὴ παρὰ τῶν ἱερέων, ἀλλὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐκδέχεσθαι τοῦ δυναμένου καὶ ἐξουσίαν ἔχοντος συγχωρεῖν ἀμαρτήματα.</p> <p>1.10.4 Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἀκεσίου ἐπειπεῖν τὸν βασιλέα· ‘θές, ὦ Ἀκέσιε, κλίμακα καὶ μόνος ἀνάβηθι εἰς τὸν οὐρανόν.’</p> <p>1.10.5 Τούτων οὔτε ὁ Παμφίλου Εὐσέβιος οὔτε ἄλλος τις ἐμνημόνευσεν πώποτε, ἐγὼ δὲ παρὰ ἀνδρὸς ἠκουσα οὐδαμῶς ψευδομένου, ὃς παλαιός τε ἦν σφόδρα καὶ ὡς ἱστορήσας τὰ κατὰ τὴν σύνοδον ἔλεγεν. Ὅθεν τεκμαίρομαι τοῦτο πεπονθέναι τοὺς σιωπῆ ταῦτα παραπεμψαμένους, ὃ πολλοὶ τῶν ἱστορίας συγγραψαμένων πεπόνθασιν· ἐκεῖνοι γὰρ πολλὰ παραλείπουσιν ἢ προσπάσχοντές τιςιν ἢ προσώποις χαριζόμενοι.</p>	<p>1.22.2 “Τί οὖν,” ἔφη ὁ βασιλεύς, “ὁμοίως φρονῶν χωρίζη τῆς κοινωνίας;” τοῦ δὲ προφέροντος τὴν ἐπὶ Δεκίου Ναυάτω καὶ Κορνηλίῳ συμβᾶσαν διαφορὰν, καὶ ὡς μετὰ τὸ βάπτισμα κοινωνίας οὐκ ἀξιοῖ μυστηρίων τοὺς ἀμαρτίας ἐνόχους, ἢν πρὸς θάνατον καλοῦσιν αἱ θεῖαι γραφαί (θεοῦ γὰρ ἐξουσίας μόνου, οὐχ ἱερέων ἠρτησθαι τὴν ἄφεσιν) ὑπολαβὼν ὁ βασιλεὺς εἶπεν· “ὦ Ἀκέσιε, κλίμακα θές καὶ μόνος εἰς οὐρανούς ἀνάβηθι.”</p> <p>1.22.3 Ταῦτα δὲ οἶμαι εἰπεῖν τὸν βασιλέα πρὸς Ἀκέσιον οὐκ ἐπαινοῦντα, ἀλλ’ ὅτι ἄνθρωποι ὄντες ἀναμαρτήτους σφᾶς εἶναι νομίζουσιν.</p>	<p>2.30.3 ὁ δὲ Ἀκέσιος πρὸς αὐτόν· “οὐδὲν καινόν, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ἢ σύνοδος ὤρισεν· οὕτω γὰρ ἄνωθεν ἅπαντες ἐκ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων παρειλήφμεν καὶ τὸν ὄρον τῆς πίστεως καὶ τὸν χρόνον τῆς τοῦ πάσχα ἑορτῆς.”</p> <p>2.30.4 Καὶ ὁ βασιλεὺς πρὸς αὐτόν· “τί οὖν τῆς κοινωνίας ἡμῶν χωρίζη;” ὁ δὲ Ἀκέσιος τὰ ἐπὶ Δεκίου κατὰ τὸν διωγμὸν γενομένα περὶ τῶν ἐν τῷ μαρτυρίῳ μὴ δυναθέντων ἀγωνίσασθαι ἀλλὰ ἀρνησαμένων διηγεῖτο καὶ ἀκρίβειαν αὐστηροῦ κανόνος προεβάλλετο λέγων ὡς ‘ἄρα οὐ χρηὶ τοὺς μετὰ τὸ βάπτισμα ἡμαρτηκότας δέχεσθαι μετανοοῦντας ἢ τῆς κοινωνίας τοῦ μυστηρίου τοῦ λοιποῦ ἀξιοῦσθαι.’</p> <p>2.30.5 ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἀκεσίου ἔφη πρὸς αὐτόν ὁ βασιλεὺς· “θές, ὦ Ἀκέσιε, κλίμακα μόνος καὶ ἀνάβηθι εἰς τὸν οὐρανόν.”</p>
--	--	--

The Canons of the Council of Nicaea		
Rufinus	Sozomen	Anonymous Church History
10.6b Statuunt praeterea observandum esse in ecclesiis,	1.23.1 Ἡ δὲ σύνοδος ἐπανορθῶσαι τὸν βίον σπουδάζουσα τῶν περὶ τὰς ἐκκλησίας διατριβόντων ἔθετο νόμους οὓς κανόνας ὀνομάζουσιν.	2.31.10b ἐξέθεντο δὲ καὶ ἐκκλησιαστικούς κανόνας εἴκοσιν ἐν αὐτῇ τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ, οὓς καὶ αὐτοὺς ἀναγκαῖον φήθην ἐντάξει τῷ γράμματι.
Rufinus	Anonymous Church History	
I. ne quis ex his, qui semet ipsos impatientia libidinis exciderunt, veniret ad clericum.	2.32.1 Περὶ εὐνούχων ἀποκοψάντων ἑαυτοὺς, εἴ τις ἐκ νόσου ὑπὸ ἱατροῦ χειρουργήθη ἢ ὑπὸ βαρβάρων ἐξετημήθη, οὗτος μενέτω ἐν τῷ κλήρῳ. εἰ δὲ τις ὑγιαίνων ἑαυτὸν ἐξέτεμε, τοῦτον καὶ ἐν τῷ κλήρῳ ἐξεταζόμενον πεπαῦσθαι προσήκει καὶ ἐκ τοῦ δεῦρο μηδένα τῶν τοιούτων χρῆναι προάγεσθαι. ὥσπερ δὲ τοῦτο πρόδηλον, ὅτι περὶ τῶν ἐπιτηδεύοντων τὸ πρᾶγμα καὶ τολμώντων ἑαυτοὺς ἐκτέμνειν εἴρηται, οὕτως εἴ τινες ὑπὸ βαρβάρων ἢ δεσποτῶν εὐνουχίσθησαν, εὐρίσκοντο δὲ ἄλλως ἄξιοι, τούτους εἰς κλῆρον προσίεται ὁ κανὼν.	
II. Et ne qui nuper adsumptus ex vita vel conservatione gentili, accepto baptismo, antequam cautius examinetur, clericus fiat.	2.32.2 Περὶ τῶν ἀπὸ ἐθνικῶν εἰς χειροτονίαν προαχθέντων. ἐπειδὴ πολλὰ εἶτε ὑπὸ ἀνάγκης ἢ ἄλλως πως ἐπειγομένων τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο παρὰ τὸν κανόνα τὸν ἐκκλησιαστικόν, ὥστε ἀνθρώπους ἀπὸ ἐθνικοῦ βίου ἄρτι προσελθόντας τῇ πίστει καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ κατηχηθέντας, εὐθὺς ἐπὶ τὸ πνευματικὸν λουτρὸν ἄγειν, καὶ ἅμα τῷ βαπτισθῆναι προάγειν εἰς ἐπίσκοπον ἢ πρεσβύτερον, καλῶς ἔχειν ἔδοξε τοῦ λοιποῦ μηδὲν τοιοῦτον γίνεσθαι· καὶ γὰρ καὶ χρόνου δεῖ τῷ κατηχομένῳ καὶ μετὰ τὸ βάπτισμα δοκιμασίας πλείονος. σαφὲς γὰρ τὸ ἀποστολικὸν γράμμα τὸ λέγον “ μὴ νεόφυτον, ἵνα μὴ τυφωθῆς εἰς κρίμα ἐμπέση καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου ” [1 Tim. 3:6-7]. εἰ δὲ	

	<p>προϊόντος τοῦ χρόνου ψυχικόν τι ἀμάρτημα εὐρεθείη περι τὸ πρόσωπον, καὶ ἐλέγχωτο ὑπὸ δύο καὶ τριῶν μαρτύρων, παύσεται ὁ τοιοῦτος τοῦ κλήρου· ὁ δὲ παρὰ ταῦτα ποιῶν, ὡς ὑπεναντία τῇ μεγάλῃ συνόδῳ θρασυνόμος, αὐτὸς κινδυνεύσει περι τοῦ κλήρου.</p>
<p>III. Et ut ne quis episcoporum ceterorumque clericorum cum extraneis mulieribus habitet praeter cum matre vel sorore vel thia vel si quae sunt huiusmodi necessitudinum personae.</p>	<p>2.32.3 Περι τῶν τὰς συνεισάκτους ἐχόντων. περι τῶν συνεισάκτων ἀπηγόρευσε καθόλου ἢ μεγάλῃ σύνοδος, μὴ ἐπισκόπῳ μηδὲ πρεσβυτέρῳ μήτε διακόνῳ μήτε ὄλωσ τῶν ἐν τῷ κλήρῳ τινὶ ἐξεῖναι συνείσακτον ἔχειν. πλὴν εἰ μὴ ἄρα μήτηρ ἢ ἀδελφὴ ἢ θεία ἢ ἄ μόνα πρόσωπα διαπέφευγε πᾶσαν ὑποψίαν. ὁ δὲ παρὰ ταῦτα ποιῶν κινδυνεύσει περι τὴν ἑαυτοῦ ἀξίαν.</p>
<p>IV. Et ut episcopus, si fieri potest. a totius provinciae episcopis ordinetur. si hoc difficile est, certe non minus a tribus, ita tamen ut metropolitani episcopi maxime vel praesentia vel auctoritas habeatur. absque quo ordinationem inritam esse voluerunt.</p>	<p>2.32.4 Περι καταστάσεως ἐπισκόπων. ἐπίσκοπον προσήκει μάλιστα μὲν ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐπισκόπων καθίστασθαι· εἰ δὲ δυσχερὲς εἴη τὸ τοιοῦτον ἢ διὰ κατεπιούσαν ἀνάγκην ἢ διὰ μῆκος ὁδοῦ, ἐξάπαντος τρεῖς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συναγομένους, συμψηφῶν γενομένων καὶ τῶν ἀπόντων καὶ συντιθεμένων διὰ γραμμάτων, τότε τὴν χειροτονίαν ποιῆσθαι· τὸ δὲ κύριος τῶν γινομένων δίδοσθαι εἰς ἐκάστην ἐπαρχίαν τῷ μητροπολίτῃ ἐπισκόπῳ.</p>
<p>V. Et ne, quem alius episcopus ecclesia expulerit sive clericum sive laicum, suscipiat alius. sane ne hoc aut iracundia aliqua aut contentione, ut fieri solet, iniuste factum remedium non haberet, decernunt per singulos annos et singulis quibusque provinciis secundo ab omnibus episcopis provincialibus concilia agi debere et de huiusmodi negotiis iudicari, ut, si forte ab uno inique aliquid gestum est, a ceteris emendetur, si recte, ut ab omnibus confirmetur.</p>	<p>2.32.5 Περι τῶν ἀκοινωνήτων γινομένων. περι τῶν ἀκοινωνήτων γινομένων, εἴτε τῶν ἐν τῷ κλήρῳ εἴτε τῶν ἐν τῷ λαϊκῷ τάγματι, ὑπὸ τῶν καθ' ἐκάστην ἐπαρχίαν ἐπισκόπων, κρατεῖται ἢ γνώμη κατὰ τὸν κανόνα, τοὺς ὑφ' ἑτέρων ἀποβληθέντας ὑφ' ἑτέρων μὴ προσίεσθαι. ἐξετάζεσθω δέ, μὴ μικροψυχία ἢ φιλονεικία ἢ τινὶ τοιαύτῃ ἀηδία τοῦ ἐπισκόπου ἀποσυνάγωγοι γεγένηται. ἵνα οὖν τοῦτο τὴν πρέπουσαν ἐξετάσιν λαμβάνη, καλῶς ἔχειν ἔδοξεν ἐκάστου ἐνιαυτοῦ καθ' ἐκάστην ἐπαρχίαν δις τοῦ ἔτους συνόδους γίνεσθαι, ἵνα κοινῇ πάντων τῶν ἐπισκόπων τῆς ἐπαρχίας ἐπὶ τὸ αὐτὸ συναγομένων τὰ τοιαῦτα ζητήματα ἐξετάζοιτο· καὶ οὕτως οἱ ὁμολογουμένως προσκεκροκότες τῷ ἐπισκόπῳ κατὰ λόγον ἀκοινωνήτοι παρὰ πάντων εἶναι δοκῶσι, μέχρις ἂν τῷ κοινῷ ἢ τῷ ἐπισκόπῳ δόξη τὴν φιλανθρωποτέραν περι αὐτῶν ἐκθέσθαι ψῆφον. αἱ δὲ σύνοδοι γίνεσθωσαν μία μὲν πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς, ἵνα πάσης μικροψυχίας ἀναιρουμένης τὸ δῶρον καθαρὸν προσφέρηται τῷ θεῷ, δευτέρα δὲ περι τὸν τοῦ μετοπώρου καιρόν.</p>
<p>VI. Et ut apud Alexandriam vel in urbe Roma vetusta consuetudo servetur, quia vel ille Aegypti vel hic suburbicariarum ecclesiarum sollicitudinem gerat.</p>	<p>2.32.6a Περι τῶν ἐξαιρέτων τιμῶν, αἱ τοῖς μείζονας κυβερνώσιν ἐπισκοπὰς ἐκκλησιαστικῶς ἐκανονίσθησαν. τὰ ἀρχαῖα ἔθη κρατεῖται, τὰ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Λιβύαις καὶ Πενταπόλει, ὥστε τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπίσκοπον πάντων ἔχειν τὴν ἐξουσίαν, ἐπειδὴ καὶ τῷ ἐν Ῥώμῃ ἐπισκόπῳ τοῦτο συνήθες ἐστίν. ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπαρχίαις τὰ πρεσβεῖα σώζεσθαι ταῖς ἐκκλησίαις. καθόλου δὲ πρόδηλον ἐκεῖνο, ὅτι εἴ τις χωρὶς γνώμης τοῦ μητροπολίτου γένοιτο ἐπίσκοπος, τὸν τοιοῦτον ἢ σύνοδος ἢ μεγάλη ὄρισε μὴ δεῖν εἶναι ἐπίσκοπον·</p>
<p>VII. Et ut, si forte in ordinando episcopo duo vel tres pro aliqua contentione dissentient, reliquorum auctoritas et praecipue metropolitani cum ceteris firmior habeatur.</p>	<p>2.32.6b ἐὰν μέντοι τῇ κοινῇ πάντων ψῆφῳ εὐλόγῳ οὕσῃ καὶ κατὰ τὸν κανόνα τὸν ἐκκλησιαστικὸν δύο ἢ τρεῖς δι' οἰκειᾶν φιλονεικίαν ἀντιλέγωσι, κρατεῖται ἢ τῶν πλειόνων ψῆφος.</p>
<p>VIII. Et ut episcopo Hierusolymorum antiquitus tradita honoris praerogativa servetur, manente nihilominus et metropolitani ipsius provinciae dignitate.</p>	<p>2.32.7 Περι τοῦ ἐν Αἰλίας ἐπισκόπου. ἐπειδὴ συνήθεια κεκράτηκε καὶ παράδοσις ἀρχαία, ὥστε τὸν ἐν Αἰλίας ἐπίσκοπον τιμᾶσθαι, ἐχέτω τὴν ἀκολουθίαν τῆς τιμῆς, τῇ μητροπόλει σωζομένου τοῦ οἰκείου ἀξιώματος.</p>

<p>IX. Et Catharos, qui apud nos Novatiani sunt, si forte paenitentes ad ecclesiam convertantur, confessos ecclesiastica dogmata, clericos in ordine quidem suscipi debere, sed ordinatione data. sane si episcopus ipsorum veniat ad episcopum nostrum, debere eum in presbyterorum loco sedere, episcopi vero nomen manere apud illum solum, qui catholicam semper tenuit fidem: nisi sua voluntate ipse eum tali nomine honorare voluerit, vel si placuerit, ut quaerat ei episcopi locum vacantem. hoc sit in ipsius potestate. X. Et ne in una civitate duo sint episcopi.</p>	<p>2.32.8 Περὶ τῶν ὀνομαζομένων Καθαρῶν. περὶ τῶν ἑαυτοὺς μὲν ὀνομαζόντων Καθαροῦς ποτε, προσερχομένων δὲ τῇ ἀγιωτάτῃ καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ ἐκκλησίᾳ, ἔδοξε τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ συνόδῳ, ὥστε χειροθετούμενους αὐτοὺς οὕτως μένειν ἐν τῷ κλήρῳ. πρὸ πάντων δὲ τούτων ὁμολογήσαι αὐτοὺς ἐγγράφως προσήκει, ὅτι συνθήσονται καὶ ἀκολουθήσουσι τοῖς τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας δόγμασι, τοῦτ' ἔστι καὶ διγάμοις κοινωνεῖν καὶ τοῖς ἐν τῷ διωγμῷ παραπεπτωκόσιν, ἐφ' ὧν καὶ χρόνος τέτακται καὶ καιρὸς ὄρισται, ὥστε αὐτοὺς ἀκολουθεῖν ἐν πᾶσι τοῖς δόγμασι τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. ἔνθα μὲν οὖν πάντες εἴτε ἐν κόμαις εἴτε ἐν πόλεσιν αὐτοὶ μόνοι εὐρίσκονται χειροθετηθέντες, εὐρισκόμενοι ἐν τῷ κλήρῳ ἔσονται ἐν τῷ αὐτῷ σχήματι. ὅσοι δὲ τοῦ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου ὄντος προσέρχονται, πρόδηλον ὡς ὁ μὲν ἐπίσκοπος τῆς ἐκκλησίας ἔξει τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου, ὁ δὲ ὀνομαζόμενος παρὰ τοῖς Καθαροῖς ἐπίσκοπος τὴν τοῦ πρεσβυτέρου τιμὴν ἔξει, πλὴν εἰ μὴ ἄρα δοκοῖη τῷ ἐπισκόπῳ τῆς τιμῆς τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ μετέχειν. εἰ δὲ μὴ τοῦτο αὐτῷ ἄρεσκοι, ἐπινοήσει τόπον ἢ χωρεπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου ὑπὲρ τοῦ ἐν τῷ κλήρῳ ὅλος δοκεῖν εἶναι, ἵνα μὴ ἐν τῇ πόλει δύο ἐπίσκοποι ᾦσιν.</p>
<p>XI. Et si qui forte indiscrete ad sacerdotium provecti postmodum vel ipsi aliquid de se criminosum confessi sunt vel ab aliis revicti, ut abiciantur: sed et si qui ex his, qui lapsi sunt et per ignorantiam forte ordinati, recogniti ut abiciantur.</p>	<p>2.32.9 Περὶ χειροτονίας πρεσβυτέρων. εἴ τινες ἀνεξετάστως προήχθησαν πρεσβύτεροι, ἢ ἀνακρινόμενοι ὁμολόγησαν τὰ ἡμαρτημένα αὐτοῖς, καὶ ὁμολογησάντων παρὰ κανόνα κινούμενοι ἄνθρωποι χεῖρας ἐπιτεθείκασι, τοὺς τοιοῦτους ὁ κανὼν οὐ προσίεται. τὸ γὰρ ἀνεπίληπτον ἐκδικήσει ἢ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ. 2.32.10 Περὶ τῶν πταιόντων καὶ προχειρισθέντων κατὰ ἄγνοιαν. ὅσοι προεχειρίσθησαν τῶν παραπεπτωκῶν κατὰ ἄγνοιαν ἢ καὶ προειδῶτων τῶν προχειρισσάμενων, τοῦτο οὐ προκρίνει τῷ κανόνι τῷ ἐκκλησιαστικῷ· γνωσθέντες γὰρ καθαιροῦνται.</p>
<p>XII. Vt si qui absque tormentis in persecutionibus lapsi sunt et ex corde agunt paenitentiam, quinque annos inter catechumenos faciant et duobus annis post hoc fidelibus tantum in oratione iungantur et ita postmodum suscipiantur.</p>	<p>2.32.11 Περὶ παραβάντων χωρὶς ἀνάγκης. περὶ τῶν παραβαινόντων χωρὶς ἀνάγκης ἢ ἀφαιρέσεως ὑπαρχόντων ἢ χωρὶς κινδύνων ἢ τινος τοιοῦτου, ὁ γέγονεν ἐπὶ τῆς τυραννίδος Λικιννίου, ἔδοξε τῇ συνόδῳ, εἰ καὶ ἀνάξιοι ἦσαν φιλανθρωπίας, ὅμως χρηστεύσασθαι εἰς αὐτούς. ὅσοι οὖν γνησίως μεταμέλονται, τρία ἔτη ἐν ἀκροωμένοις ποιήσουσι καὶ ἑπτὰ ἔτη ὑποπεσοῦνται, δύο δὲ ἔτη χωρὶς προσφορᾶς κοινωνήσουσι τῷ λαῷ τῶν εὐχῶν.</p>
<p>XIII. Qui vero propter confessionem militiam abiecerant et rursum ad hanc ambierunt, hos tredecim annis paenitentiam gerere et postea suscipi, si tamen ex corde paenitentiam gerant. esse tamen et in potestate episcopi moderandi facultatem, si eorum fructuosam et adtentam paenitentiam viderit.</p>	<p>2.32.12 Περὶ τῶν ἀποταξαμένων καὶ πάλιν εἰς κόσμον ἀναδραμόντων. οἱ προσκληθέντες ὑπὸ τῆς χάριτος καὶ τὴν πρώτην ὁρμὴν ἐνδειξάμενοι καὶ ἀποθέμενοι τὰς ζώνας, μετὰ δὲ ταῦτα ἐπὶ τὸν οἰκεῖον ἔμετον ἀναδραμόντες, ὡς τινες καὶ ἀργύρια προῖεσθαι καὶ βενεφικίους κατορθῶσαι τὸ στρατεύεσθαι, οὗτοι δέκα ἔτη ὑποπιπέτωσαν μετὰ τὸν τῆς τριετοῦς ἀκροάσεως χρόνον. ἐφ' ἅπασιν δὲ τούτοις προσήκει ἐξετάζειν τὴν προαίρεσιν καὶ τὸ εἶδος τῆς μετανοίας. ὅσοι μὲν γὰρ καὶ φόβῳ καὶ δάκρυσιν καὶ ὑπομονῇ καὶ ἀγαθοεργίαις τὴν ἐπιστροφὴν ἔργῳ, οὐ σχήματι ἐπιδείκνυνται, οὗτοι πληρώσαντες τὸν χρόνον τὸν ὄρισμένον τῆς ἀκροάσεως, τῶν εὐχῶν κοινωνήσουσι μετὰ τοῦ ἐξεῖναι τῷ ἐπισκόπῳ φιλανθρωπότερόν τι περὶ αὐτῶν βουλευσάσθαι. ὅσοι δὲ ἀδιαφόρως ἤνεγκαν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ εἰσιέναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀρκεῖν ἑαυτοῖς ἠγάσαντο πρὸς τὴν ἐπιστροφὴν, ἐξάπαντος πληρούτωσαν τὸν χρόνον.</p>
<p>XIV. De his vero, qui vita excedunt, paenitentibus decernunt vacuum nullum debere dimitti. si qui sane accepta communione supervixerit, debere eum tempora statuta complere vel certe prout moderari episcopus voluerit.</p>	<p>2.32.13 Περὶ τῶν ἐν τῷ ἀποθνήσκειν κοινωνίαν ἐπιζητούντων. περὶ τῶν ἐξοδευόντων ὁ παλαιὸς καὶ κανονικὸς νόμος φυλαχθήσεται καὶ νῦν, ὥστε εἴ τις ἐξοδεύει, τοῦ δεσποτικοῦ ἐφοδίου μὴ ἀποστρεφείσθω. εἰ δὲ ἀπογνωσθεῖς καὶ κοινωνίας τυχῶν καὶ προσφορᾶς μετασχὼν πάλιν ἐν τοῖς ζῶσιν ἐξετασθεῖ, ἔστω μετὰ τῶν κοινωνούντων τῆς εὐχῆς μόνης. καθόλου δὲ καὶ περὶ παντὸς οὗτινος οὖν ἐξοδεύοντος αἰτοῦντος μετασχεῖν εὐχαριστίας, ὁ ἐπίσκοπος μετὰ δοκιμασίας μεταδιδότω τῆς προσφορᾶς.</p>

<p>XV. De catechumenis, qui prolapsi sunt, statuerunt tribus annis eos a catechumenorum oratione separatos postea recipi debere.</p>	<p>2.32.14 Περί τῶν κατηγουμένων, παραπεσόντων δέ. περί τῶν κατηγουμένων καὶ παραπεσόντων ἐν τῇ κατηγήσει ἔδοξε τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ συνόδῳ, ὥστε τριῶν ἐτῶν αὐτοὺς ἀκροασαμένους μόνον μετὰ ταῦτα εὐχέσθαι μετὰ τῶν κατηγουμένων.</p>
<p>XVI. Et ne de civitate inferiore ad maiorem ecclesiam transire quis ambiat, sive episcopus sive etiam alius clericus.</p>	<p>2.32.15 Περί τοῦ μὴ δεῖν μετατίθεσθαι ἀπὸ ἐτέρας πόλεως εἰς ἐτέραν. διὰ τὸν πολὺν τάραχον καὶ στάσεις τὰς γινομένας ἔδοξε παντάπασι περιαιρεθῆναι τὴν συνήθειαν τὴν παρὰ τὸν κανόνα εὐρεθεῖσαν ἐν τισὶ μέρεσιν, ὥστε ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν μὴ μεταβαίνειν, μήτε ἐπίσκοπον μήτε πρεσβύτερον μήτε διάκονον. εἰ δέ τις μετὰ τὸν τῆς ἁγίας συνόδου ὄρον τοιοῦτόν τι ἐπιχειρήσειεν ἢ ἐπιδῶ ἑαυτὸν πράγματι, ἀκυρωθήσεται ἐξάπαντος τὸ κατασκευάσμα καὶ ἀποκατασταθήσεται τῇ ἐκκλησίᾳ, ἧς ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος ἐχειροτονήθη.</p>
<p>XVII. Et ne quis clericus, qui derelicta ecclesia sua nulla existente causa probabili vagatur et oberrat per alias ecclesias, suscipiatur in communionem.</p>	<p>2.32.16a Περί τῶν ἐν αἷς προεβλήθησαν ἐκκλησίαις οὐκ ἐμμενόντων. ὅσοι ῥιμοκινδύνως, μήτε τὸν φόβον τοῦ θεοῦ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες μήτε τὸν ἐκκλησιαστικὸν κανόνα εἰδότες, ἀναχωροῦσι τῆς ἐκκλησίας, πρεσβύτεροι ἢ διάκονοι ἢ ὅλως ἐν τῷ κλήρῳ ἐξεταζόμενοι, οὗτοι οὐδαμῶς δεκτοὶ ὀφείλουσιν εἶναι ἐν ἐτέρᾳ ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ πᾶσαν αὐτοῖς ἀνάγκην ἐπάγεσθαι χρὴ ἀναστρέφειν εἰς τὰς ἑαυτῶν παροικίας· ἐπιμένοντας δὲ ἀκοινωνήτους εἶναι προσήκει.</p>
<p>XVIII. Et ut nemo eum, qui ad alium pertinet, subripiens in sua ecclesia ordinet clericum absque consensu illius, ad quem pertinet.</p>	<p>2.32.16b εἰ δὲ καὶ τολμήσειε τις ὑφαρπάσαι τὸν τῷ ἐτέρῳ διαφέροντα καὶ χειροθετήσει ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκκλησίᾳ μὴ συγκατατιθεμένου τοῦ ἐπισκόπου, οὗ ἀνακεχώρηκεν ὁ ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενος, ἄκυρος ἔστω ἡ χειροθεσία.</p>
<p>XIX. Et ne qui clericus aut usuras accipiat aut frumenti vel vini ampliationem, quod solet in novo datum vel sesquiplum vel etiam duplum recipi, quod si faciat, tamquam turpis lucri reum abiciendum.</p>	<p>2.32.17 Περί κληρικῶν τοκιζόντων. ἐπειδὴ πολλοὶ ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι τὴν πλεονεξίαν καὶ τὴν αἰσχροκέρδειαν διώκοντες ἐπελάθοντο τοῦ θείου γράμματος λέγοντος· “τὸ ἀργύριον αὐτοῦ οὐκ ἔδωκεν ἐπὶ τόκῳ” [Ps. 15:5] καὶ δανείζοντες ἑκατοστὰς ἀπαιτοῦσιν, ἐδικαίωσεν ἡ ἁγία καὶ μεγάλη σύνοδος, ὡς εἴ τις εὐρεθεῖ μετὰ τὸν ὄρον τοῦτον τόκους λαμβάνων ἐκ μεταχειρίσεως ἢ ἄλλως μετερχόμενος τὸ πρᾶγμα, ἢ ἡμιολίας ἀπαιτῶν ἢ ἕτερόν τι ἐπινοῶν αἰσχροῦ κέρδους ἕνεκα, καθαιρεθήσεται τοῦ κλήρου καὶ ἀλλότριος τοῦ κανόνος ἔσται.</p>
<p>XX. Et ne diaconi presbyteris praeferantur neve sedeant in consessu presbyterorum aut illis praesentibus eucharistiam dividant, sed illis agentibus solum ministrent. si vero presbyter nullus sit in praesenti, tunc demum etiam ipsis licere dividere, aliter vero agentes abici iubent.</p>	<p>2.32.18 Περί πρεσβυτέρων λαμβανόντων παρὰ διακόνων τὴν εὐχαριστίαν. ἦλθεν εἰς τὴν ἁγίαν καὶ μεγάλην σύνοδον, ὅτι ἐν τισὶ τόποις ἢ πόλεσι πρεσβύτεροις τὴν εὐχαριστίαν οἱ διάκονοι διδόνασιν· ὅπερ οὔτε ὁ κανὼν οὔτε ἡ συνήθεια παρέδωκε, τοὺς ἐξουσίαν μὴ ἔχοντας προσφέρειν τούτους τοῖς προσφέρουσι διδόναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. κάκεῖνο δὲ ἐγνωρίσθη, ὅτι ἦδη τινὲς τῶν διακόνων καὶ πρὸ τῶν ἐπισκόπων τῆς εὐχαριστίας ἄπτονται. ταῦτα οὖν πάντα περιηρήσθω, καὶ ἐμμενέτωσαν οἱ διάκονοι τοῖς ἰδίῳις μέτροις, εἰδότες ὅτι τοῦ μὲν ἐπισκόπου ὑπηρετεῖται εἰσὶ, τῶν δὲ πρεσβυτέρων ἐλάττους τυγχάνουσι. λαμβανέτωσαν δὲ κατὰ τάξιν τὴν εὐχαριστίαν μετὰ τοὺς πρεσβυτέρους ἢ τοῦ ἐπισκόπου αὐτοῖς διδόντος ἢ τοῦ πρεσβυτέρου. ἀλλὰ μήτε καθῆσθαι ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων ἐξέστω τοῖς διακόνοις· παρὰ κανόνα γὰρ καὶ παρὰ τάξιν ἐστὶ τὸ γινόμενον. εἰ δέ τις μὴ θέλοι πειθαρχεῖν, καὶ μετὰ τοὺς ὄρους πεπαύσθω τῆς διακονίας.</p>
<p>XXI. Et ut Paulianistae, qui sunt Fotiniaci, rebaptizentur.</p>	<p>2.32.19 Περί τῶν ἐκ Παύλου τοῦ Σαμοσατέως προσελθόντων ἢ προσιόντων τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ. περί τῶν Παυλιανισάντων, εἴτα προσφυγόντων τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ ὄρος ἐκτέθειται ἀναβαπτίζεσθαι αὐτοὺς ἐξάπαντος. εἰ δέ τινες ἐν τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ ἐν τῷ κλήρῳ ἐξητάσθησαν, εἰ μὲν ἄμεμπτοι καὶ ἀνεπίληπτοι φανεῖεν, ἀνα- βαπτισθέντες χειροτονείσθωσαν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἐπισκόπου.</p>

<p>XXII. Sed et diaconissas, quoniam quidem manus inpositionem non accipiunt, etiam ipsas inter laicos esse debere.</p>	<p>εἰ δὲ ἀνακριθέντες ἀνεπιτήδαιοι εὐρίσκονται, καθαιρεῖσθαι αὐτοὺς προσήκει. ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ τῶν διακόνων καὶ ὅλως περὶ τῶν ἐν τῷ αὐτῷ κανόνι ἐξεταζομένων ὁ αὐτὸς τύπος παραφυλαχθήσεται. ἐμνήσθημεν δὲ καὶ τῶν διακονισῶν τῶν ἐν αὐτοῖς, τῶν ἐν τῷ σχήματι ἐξετασθειῶν, ἐπεὶ μήτε χειροθεσίαν τινὰ ἔχουσιν, ὡς ἐξάπαντος ἐν τοῖς λαϊκοῖς αὐτὰς ἐξετάζεσθαι.</p>
	<p>2.32.20 Περὶ τῶν ἐν κυριακῇ γόνυ κλινόντων. ἐπειδὴ εἰσὶ τινες ἐν τῇ κυριακῇ γόνυ κλίνοντες καὶ ἐν ταῖς τῆς πεντηκοστῆς ἡμέραις, ὑπὲρ τοῦ πάντα ὁμοίως ἐν πάσῃ παροικίᾳ ὁμοφρόνως φυλάττεσθαι ἐστῶτας ἔδοξε τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ τὰς εὐχὰς ἀποδιδόναι τῷ κυρίῳ.</p>
	<p>2.32.21 Τούτους τοὺς εἴκοσι νόμους τὸ αὐτὸ ἅγιον αὐτῶν συνέδριον ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ θεοφιλεστάτου καὶ πανευφήμου βασιλέως Κωνσταντίνου περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτείας ἐγράψαντο.</p>